

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W BYDGOSZCZY
ul. Długa 47, 85-034 Bydgoszcz
Tel. 52 345-56-44, Fax 52 345-56-17
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 19 listopada 2014r.

Znak: RBG-61-16/14/PD

DECYZJA nr RBG - 35/2014

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez **Miłosza Andrzejczyka**, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą **Andrzejczyk Nieruchomości Miłosz Andrzejczyk w Grudziądzu**, polegającą na stosowaniu we wzorcach umowy postanowień umownych tożsamych z wpisanymi – na podstawie art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. *Kodeks postępowania cywilnego* (tekst jedn. Dz. U. z 2014r., poz. 101 z późn. zm.) – do rejestru postanowieniami wzorców umowy uznanymi za niedozwolone w brzmieniu:

- a) **Zamawiający oświadcza, że w/w warunki umowy zostały z nim wynegocjowane i akceptuje ich treść (...)** (*umowa pośrednictwa w zakresie kupna nieruchomości*);
- b) **Zamawiający oświadcza, że wszelkie postanowienia niniejszej umowy zostały z nim uzgodnione indywidualnie (...)** (*umowa pośrednictwa z prawem wyłączności PRESTIGE*),

co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* i stwierdza się **zaniechanie jej stosowania z dniem 12 sierpnia 2014 r.**

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (**dalej: Prezes UOKiK lub organ ochrony konkurencji i konsumentów**) z urzędu przeprowadził postępowanie

wyjaśniające, mające na celu wstępne ustalenie, czy wzorce umowne stosowane przez **Miłosza Andrzejczyka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Andrzejczyk Nieruchomości Miłosz Andrzejczyk w Grudziądzu** zawierają niedozwolone postanowienia umowne, a co za tym idzie, czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach, tj. art. 479³⁸§1 i art. 479³⁹ k.p.c. w związku z art. 385¹-385³ k.c. oraz mające na celu wstępne ustalenie, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowań w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów poprzez stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.

Mając na uwadze dokonane na etapie postępowania wyjaśniającego ustalenia, Prezes UOKiK wszczął w dniu 26 marca 2014r. – Postanowieniem Nr RBG-91/2014 – postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Miłosza Andrzejczyka, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów opisanej w sentencji niniejszej decyzji.

W toku niniejszego postępowania skarżony przedsiębiorca przedstawił na żądanie Prezesa UOKiK stosowane wzorce umowy oraz te, które stosuje po ich zmianie.

Prezes UOKiK zawiadomił Miłosza Andrzejczyka o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy (pismo z dnia 28 października 2014 r.). Przedsiębiorca z powyższych uprawnień nie skorzystał.

Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie zebranych w toku postępowania dokumentów Prezes UOKiK ustalił, iż Miłosz Andrzejczyk od 5 maja 2008r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Andrzejczyk Nieruchomości Miłosz Andrzejczyk w Grudziądzu. Z wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika, iż przeważający przedmiot działalności gospodarczej przedsiębiorcy to pośrednictwo w obrocie nieruchomościami (68.31.Z).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej przedsiębiorca stosuje wzorce umowy *umowa pośrednictwa w zakresie kupna nieruchomości* i *umowa pośrednictwa z prawem wyłączności PRESTIGE*. Wzorzec *umowa pośrednictwa w zakresie kupna nieruchomości* Miłosz Andrzejczyk stosuje od początku prowadzenia działalności gospodarczej zaś wzorzec *umowa pośrednictwa z prawem wyłączności PRESTIGE* wprowadził w drugim kwartale 2012r.

We wzorcu umowy *umowa pośrednictwa w zakresie kupna nieruchomości* przedsiębiorca zawarł m.in. postanowienie, o treści **Zamawiający oświadcza, że w/w warunki umowy zostały z nim wynegocjowane i akceptuje ich treść (...)** (karta nr 15), zaś we wzorcu umowy *umowa pośrednictwa z prawem wyłączności PRESTIGE* przedsiębiorca zawarł m.in. postanowienie, o treści **Zamawiający oświadcza, że wszelkie postanowienia niniejszej umowy zostały z nim uzgodnione indywidualnie (...)** (karta nr 16).

W sierpniu 2014r. pismem z dnia 12 sierpnia 2014r. przedsiębiorca przedstawił Prezesowi UOKiK wzorce umów, z których kwestionowane klauzule abuzywne zostały wykreślone.

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK zważył, co następuje:

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (**dalej: okiku**), podejmuje się ochrony interesów konsumentów wyłącznie w interesie publicznym, tzn. wtedy, gdy daną praktyką przedsiębiorcy może być dotknięty każdy konsument w analogicznych okolicznościach.¹ Warunkiem koniecznym do uruchomienia instrumentów określonych w tej ustawie jest zatem zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców naruszają jej przepisy i jednocześnie stanowią **zagrożenie** dla interesu publicznego, bądź też **naruszają** ten interes.

Niniejsze postępowanie dotyczy podejrzenia stosowania przez Miłosza Andrzejczyka, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na stosowaniu niedozwolonych postanowień umownych. Praktyka ta mogła dotyczyć wszystkich potencjalnych klientów Miłosza Andrzejczyka, którzy chcieliby skorzystać z jego usług i zawrzeć umowę pośrednictwa w obrocie nieruchomościami.

Oznacza to *de facto*, że przedmiotowa praktyka mogłaby dotyczyć nieokreślonego z góry kręgu adresatów. Uznać wobec tego należy, iż niniejsze postępowanie prowadzone było w interesie publicznym.

Przepis art. 24 ust. 1 *okiku* stanowi, iż „zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów”, natomiast art. 24 ust. 2 *okiku* określa, iż „przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm); 2) naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Oceny, czy w danym przypadku możemy mieć do czynienia z praktyką określoną w ww. przepisie, dokonuje się na podstawie ustalenia łącznego spełnienia trzech przesłanek :

- **działania przedsiębiorcy,**
- **wypełnienie znamion bezprawności,**
- **naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.**

Przedsiębiorca

Zgodnie z przepisem art. 4 pkt 1 *okiku* ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przede wszystkim przedsiębiorcę w znaczeniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (**dalej: sdgu**). Przepis art. 2 *sdgu* definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, handlową, budowlaną, **usługową** oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorca wskazał, iż rozpoczął swoją działalność w zakresie świadczenia usług pośrednictwa w obrocie nieruchomościami 5 maja 2008 r. i prowadzi ją w Grudziądzu. Mając na uwadze ustalone w toku postępowania fakty należy uznać, że działalność ta ma charakter zorganizowany, ciągły i zarobkowy. Wobec tego Miłosza Andrzejczyk prowadzący

¹Por. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 13 stycznia 2009r., sygn. akt: XVII Ama 26/08.

działalność gospodarczą pod nazwą Andrzejczyk Nieruchomości Miłosz Andrzejczyk w Grudziądzu spełnia przesłanki, jakich wyżej powołane ustawy wymagają do bycia przedsiębiorcą. W konsekwencji jego działania mogą być poddane ocenie w toku postępowania przed Prezesem UOKiK.

Bezprawność działań i naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

Drugą z przesłanek koniecznych dla stwierdzenia naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 *okiku* jest bezprawność działań podejmowanych przez przedsiębiorcę.

Same przepisy *okiku* nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Zwrócił na to uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (**dalej również: SOKiK**) w wyroku z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygn. akt XVII AmA 32/05), wskazując, iż art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* – którego odpowiednikiem w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. jest art. 24 ust. 1 – nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, gdyż dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem.

Należy również zauważyć, iż bezprawność, do której odwołuje się ustawodawca, tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z prawem. Stanowisko takie znajduje też oparcie w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. *o zmianie ustawy o ochronie (...), ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji* (Dz. U. Nr 129, poz. 1102) [pogląd ten odnosi się co prawda do poprzednio obowiązującej ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, ale pozostaje również aktualny na gruncie obowiązującej ustawy], która wprowadziła do *okiku* przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zgodnie z którymi „same przepisy art. 23a – 23d ustawy nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, także zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów”.

Ogólnie pojęty „porządek prawny” obejmuje nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, a także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych określanych jako zasady współzycia społecznego. Przy ocenie bezprawności, jako kategorii obiektywnej, rozważyć należy każdorazowo kwestię, czy czyn sprawcy był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródłem tych zasad są normy prawa powszechnie obowiązującego - jako reguły postępowania wyznaczone przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego (w szczególności prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy, finansowego, ustaw i aktów prawnych regulujących poszczególne dziedziny gospodarki, itp.) oraz nakazy i zakazy wynikające z zasad współzycia społecznego, czyli tzw. dobre obyczaje (por.: G. Bieniek, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga III. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2006, także Lex Polnica). O bezprawności działania decyduje całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego (uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna – I PKN 267/2001). Sąd Najwyższy wskazał nadto, że o bezprawności działania można mówić wówczas, gdy nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających określone działanie, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, wykonywanie prawa podmiotowego, zgoda pokrzywdzonego lub działanie w obronie uzasadnionego interesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1989 r. II CR 419/89 OSP 1990/11-12 poz. 377).

W niniejszej sprawie, źródłem bezprawności działań przedsiębiorców, powodującej naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest stosowanie niedozwolonych postanowień umownych.

W świetle przytaczanego już przepisu art. 24 *okiku* przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy – *Kodeks postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.)*. Natomiast zgodnie z przepisem art. 479⁴³ k.p.c. *Wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2.*

Należy w tym miejscu wskazać, iż wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej (art. 479³⁶ – 479⁴⁵ k.p.c.), której dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje SOKiK i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Przepis art. 479⁴³ k.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., prowadzonego przez Prezesa Urzędu. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w ww. rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu zgodne jest z orzecznictwem Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) stwierdził, iż „(...) *stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...)*”. W uzasadnieniu do powyższej uchwały Sąd uznał m.in., że „(...) *praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów art. 23a u.o.k.ik. obejmuje również przypadki wprowadzania jedynie zmian kosmetycznych polegających na przestawieniu wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej, co wpisana do rejestru (...). Przyjęta powyżej rozszerzająca wykładnia art. 23a u.o.k.ik. znajduje również uzasadnienie w dyrektywach 93/13 oraz 98/27 a także orzecznictwie ETS dotyczącym zasady efektywności (...)*”.

Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej i stąd niedozwolone będą także takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię.

Powyższe oznacza, że stosowanie w obrocie z konsumentami postanowień, które zostały wpisane do rejestru jest działaniem bezprawnym.

W ocenie Prezesa UOKiK kwestionowane w sentencji decyzji zapisy o treści:

- **Zamawiający oświadcza, że w/w warunki umowy zostały z nim wynegocjowane i akceptuje ich treść (...)** (umowa pośrednictwa w zakresie kupna nieruchomości),
- **Zamawiający oświadcza, że wszelkie postanowienia niniejszej umowy zostały z nim uzgodnione indywidualnie (...)** (umowa pośrednictwa z prawem wyłączności PRESTIGE), są tożsame z następującymi postanowieniami wpisanymi do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
- *Zamawiający oświadcza, że powyższe warunki umowy były uzgodnione z nim indywidualnie oraz że jest uprawniony do zaciągnięcia niniejszych zobowiązań*, wpisanym do rejestru dnia 17 września 2013r. pod numerem **5274** na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 maja 2013r., sygn. akt: XVII AmC 6586/12,
- *Umowę sporządzono i podpisano, po zapoznaniu się z jej treścią i indywidualnym uzgodnieniu jej postanowień z Kupującym w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej ze Stron. Integralną część Umowy stanowi załącznik nr 1 i 2*, wpisanym do rejestru dnia 5 lipca 2011r. pod numerem **2409** na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 3 marca 2010r., sygn. akt: XVII AmC 874/09.

Sąd w uzasadnieniu do wyroku XVII AmC 6586/12 wskazał, że kwestionowane postanowienie stanowi niedozwolone postanowienie umowne. Sąd przychylił się do stanowiska, zgodnie z którym klauzula jest bezskuteczna, z uwagi na fakt, iż w praktyce obrotu nieruchomościami powszechnie stosowane są wzorce umów, które są przedstawiane nabywcom i stanowią podstawę do negocjacji. Naturalnym jest, że przedstawiony wzorzec podlega pewnym modyfikacjom, niemniej jednak cały czas podstawę stosunku prawnego istniejącego między stronami stanowi wzorzec oferowany przez przedsiębiorcę. W ocenie Sądu, przedsiębiorca przez stosowanie w/w postanowienia wprowadza konsumenta w błąd, wywołując u niego mylne wyobrażenie co do braku możliwości kontroli zawartej umowy przez sąd oraz przysługujących mu w tym zakresie uprawnień. W kontekście powyższego, modyfikacja praw i obowiązków stron umowy wprowadzona przez przedsiębiorcę jest niedopuszczalna, sprzeczna z dobrymi obyczajami i stanowi rażące naruszenie praw konsumentów.

Należy zatem uznać, iż porównywane postanowienia są tożsame.

Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów sformułowała definicję negatywną pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, stwierdzając w art. 24 ust. 3 *okiku*, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. W świetle art. 1 ust. 1 *okiku* należy przyjąć, że ze zbiorowym interesem konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego konsumenta będącego kontrahentem przedsiębiorcy. Przedmiotem ochrony nie są zatem interesy indywidualnego konsumenta lub grupy indywidualnych konsumentów, ale wszystkich – aktualnych lub potencjalnych klientów – traktowanych jako grupa uczestników rynku zasługująca na szczególną ochronę (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. VI ACa 306/08)².

² D. Miąsik [w:] T. Skoczny (red.), *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, (...)*, Warszawa 2009r., s. 962.

Stanowisko to potwierdzone zostało również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2003 r. (sygn. akt: I CKN 504/01) stwierdził, iż: *nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy antymonopolowej można wszczynać tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów.*

W ocenie Prezesa UOKiK, zakwestionowane w przedmiotowej decyzji zachowanie przedsiębiorcy, polegające na stosowaniu w obrocie z konsumentami wzorców umów, zawierających niedozwolone klauzule godzą w zbiorowe interesy konsumentów. Stroną umowy zawieranej przez ww. przedsiębiorcę byli zarówno wszyscy aktualni, jak i wszyscy przyszli potencjalni klienci zamierzający skorzystać z usług pośrednictwa w obrocie nieruchomościami. Zatem krąg adresatów takiego wzorca nie jest z góry określony.

Na poparcie powyższego należy zatem przytoczyć stanowisko SOKiK, który w wyroku z dnia 13 stycznia 2009r. wskazał, iż *jeżeli potencjalną daną praktyką przedsiębiorcy może być dotknięty każdy konsument w analogicznych okolicznościach, to ma miejsce naruszenie zbiorowych interesów* (sygn. akt: XVII Ama 26/08). Tak więc w rozpatrywanym stanie faktycznym działanie pośrednika nieruchomości nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz wpływa niekorzystnie na interesy potencjalnie nieokreślonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej, licznej grupy obecnych i przyszłych kontrahentów przedsiębiorcy.

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że wszystkie przesłanki z art. 24 ust 1 i 2 *okiku* zostały spełnione, co oznacza, iż Miłosz Andrzejczyk dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Jednakże, zgodnie z dyspozycją art. 27 ust. 1 i 2 *okiku* nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał zabronionych działań, o których mowa w art. 24 *okiku*. Przedsiębiorca, wraz w piśmie z dnia 12 sierpnia 2014r. przedstawił wzorce umów, z których wykreślone zostały kwestionowane klauzule umowne. W związku z tym, że przedsiębiorca nie wskazał dokładnej daty zaniechania stosowania kwestionowanych klauzul umownych, należy uznać, że Miłosz Andrzejczyk zaniechał stosowania praktyki, o której mowa w sentencji decyzji w dniu 12 sierpnia 2014r., w którym to dniu przesłał do Prezesa UOKiK nowe wzorce umów.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 *ustawy o ochronie (...)* w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Bydgoszczy
Piotr Adamczewski